

Arrest

nr. 349 416 van 30 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2025 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat J. DIN, loco advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 21 september 2020 een verzoek om internationale bescherming in bij de Franse overheden. Op 15 februari 2022 neemt de Franse asielinstantie (OPFRA) een negatieve beslissing inzake verzoekers beschermingsverzoek. Deze beslissing wordt op 16 november 2022 bevestigd door de Franse rechtbank (CNDA).

1.2. Op 11 april 2023 komt verzoeker naar België en dient hij hier een verzoek om internationale bescherming in. Op 8 mei 2023 wordt een overdrachtsbesluit genomen waarbij Frankrijk wordt aangeduid als de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het beschermingsverzoek. Op 16 januari 2024 wordt verzoeker overgedragen aan Frankrijk.

1.3. Op 5 november 2024 dient verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden. Dit volgend verzoek wordt op 24 maart 2025 ontvankelijk verklaard en op 23 december 2025 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en soennitisch moslim te zijn. U bent een etnische Pachtoun afkomstig uit [D.K.] (provincie Laghman, district Qarghayi), waar u ook steeds gewoond heeft. U bent ongehuwd. U liep school tot de 6de of 7de klas, en heeft nooit gewerkt in Afghanistan.

De ene helft van uw dorp was onder controle van de vorige overheid, de andere werd door de taliban gecontroleerd. Veel van jullie inwoners hoorden bij deze laatsten. Er vonden ook veel gevechten in uw dorp plaats.

Uw vader, [M.K.], was op zijn beurt actief bij het nationale leger. Uw twee paternale ooms, [Mu.] en [Z.], die ook bij jullie inwoonden, eveneens. Ieder van hen behoorde tot gevechtstroepen maar elk in een andere regio. Uw vader diende in Kandahar, terwijl uw ooms actief waren in Nangarhar, beiden op andere plekken. In uw dorp was men op de hoogte van de werkzaamheden van uw vader en ooms. In het verleden werden zij er reeds verschillende keren beschoten door talibanleden.

Enkele keren per jaar kwam uw vader op verlof naar huis door middel van openbaar vervoer. U ging hem dan telkens opwachten op straat om vervolgens samen met hem naar huis te wandelen. De laatste keer had u, op weg naar huis, een wapen vast. U deed dat wel vaker uit zelfverdediging. Terwijl u met uw vader onderweg was, pleegde de taliban een hinderlaag op een checkpoint van de overheid in de buurt. De taliban zag jullie en ook het wapen dat u vast had, en beschoot jullie daarom ook. U werd verwond aan uw arm en ogen. Uw vader werd daarentegen niet geraakt en bracht u naar de betreffende checkpoint, waar jullie bleven tot de aanval gedaan was. Uiteindelijk bleek dat er veel doden en gewonden waren gevallen aan beide kanten. Uw vader ging met u naar een ziekenhuis in Nangarhar, waar u een paar dagen bleef en werd behandeld voor uw verwondingen. Op dat ogenblik kwam de taliban naar uw huis, op zoek naar u, en sloegen ze uw moeder. Ze beschuldigden u ervan te hebben meegevochten met de overheid in de hinderlaag, omdat u een wapen vast had. Uiteindelijk konden de dorpsouderen bemiddelen en de taliban ervan overtuigen uw moeder niet meer lastig te vallen. Uw vader besloot daarom dat u het land beter zou verlaten. Na uw ontslag uit het ziekenhuis bleef u nog ongeveer een maand bij een maternale oom in Nangarhar, in het dorp [S.], om vervolgens te vertrekken.

U verliet Afghanistan in de winter van 2017. Met behulp van een smokkelaar reisde u over land naar Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk. Op 21 september 2020 diende u in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming in.

Tijdens uw reis vernam u van uw zus dat de taliban bij drie gelegenheden dreigbrieven had afgeleverd waarin telkens stond dat u zich bij hen moest melden. Uw vader en uw twee paternale ooms bleven ondertussen verder werken voor het Afghaanse leger. Vier maanden voor de machtsovername werden uw vader en deze twee ooms door de taliban aangevallen toen ze samen onderweg naar huis waren voor verlof. Uw vader en een van uw ooms kwamen hierbij om. Uw andere oom werd ontvoerd en is sindsdien spoorloos verdwenen. Uw moeder, broer en zussen verhuisden hierop naar het huis van uw maternale oom in [S.], Nangarhar. Zij worden tot op heden door de taliban geslagen en lastig gevallen om te vragen waar u bent. Daarnaast werd een van uw Facebookprofielen gehacked en ontving u via deze weg dreigberichten van de taliban.

Op 15 februari 2022 ontving u van de Franse asielinstantie (OPFRA) een negatieve beslissing inzake uw beschermingsverzoek. Deze beslissing werd op 16 november 2022 bevestigd door de Franse rechtbank in beroep (CNDA).

U bleef enkele maanden langer in Frankrijk en reisde op 11 april 2023 naar België. Diezelfde dag diende u hier een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

De DVZ nam op 8 mei 2023 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 26quater), daar uw verzoek in het kader van de Dublinprocedure aan Frankrijk toekwam. U bent ondergedoken zodoende niet te worden teruggestuurd doch u ging na verloop van tijd alsnog akkoord en werd op 16 januari 2024 effectief teruggesteerd naar Frankrijk. Daar vernam u echter dat u het land onmiddellijk diende te verlaten. U reisde daarom 's anderendaags, op 17 januari 2024, terug naar België.

Op 5 november 2024 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ. Voor dit verzoek werd België verantwoordelijk geacht.

Het Commissariaat-generaal (CGVS) verklaarde op 24 maart 2025 uw tweede verzoek ontvankelijk.

Ter staving van uw verklaringen diende u de volgende stukken in: uw taskara; de taskara's van uw vader en ooms; allerhande documenten in verband met het werk van uw vader en ooms; foto's van hun werkzaamheden; drie dreigbrieven van de taliban; en uw eerdere bevel om het Franse grondgebied te verlaten. De documenten betreffen allen kopieën.

Op 17 juni 2025 maakte u via e-mail enkele opmerkingen over betreffende de notities van uw persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud wordt door het CGVS geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De voornaamste reden hiervoor is dat er geen geloof kan worden gehecht aan de tewerkstelling van uw vader en uw twee ooms bij het Afghaanse Nationale Leger (ANA).

Vooreerst zijn uw verklaringen daarover, als 'zoon/neef van', opvallend beperkt. Bevraagd over de job van uw vader, beweerde u reeds spontaan dat u niets over zijn rang kent. Hij was een zogenoemde 'zabed', maar u weet niet wat dat betekent (CGVS p.14). U kunt evenmin concreet duiden hoeveel jaren hij voor het ANA actief was. Daarover verklaarde u: "Ik was heel klein toen hij zich bij het leger aansloot. Hij heeft gewerkt tot 4 à 5 maanden voor de machtsovername" (CGVS p.14), hetgeen een erg vage tijdspanne is. U stelde verder dat uw vaders hoofdkwartier in Kandahar lag en hij soms ook op gevechtsmisssies ging. Wat hij precies deed of wat zijn concrete taken waren (zowel in het hoofdkwartier als tijdens die missies) heeft u echter het gissen naar (CGVS p.15). Hetzelfde geldt voor de plaatsen waar hij zou hebben gevochten (CGVS p.15). U bent overigens ook niet op de hoogte van het aantal jaren dat uw vader geschoold was voor het begin van zijn legercarrière (CGVS p.14). Ook over uw twee ooms zijn uw verklaringen niet doorleefd. Van hun functie of rang in het ANA bent u opnieuw niet op de hoogte, ook niet van wat hun taken daar waren (CGVS p.16-17). Hoe lang ze gediend hebben, weet u evenmin (CGVS p.17). Wel weet u te zeggen in welke provincies ze actief waren, alsook dat uw ene oom aanvankelijk bij de zgn. 'openbare orde' werkte. Gevraagd wat voor dienst dat is, moet u het antwoord echter weer schuldig blijven (CGVS p.16-17). Uw onwetendheid is bijzonder opmerkelijk en doet reeds twijfelen aan de beweerde jobs van uw vader en ooms. Afgaand op uw beweerde geboortedatum (12 mei 1998) en periode van vertrek (voorjaar van 2017) moet u welgeteld 18 jaar geweest zijn toen u Afghanistan verliet (zie verklaring DVZ VIB2, vraag 4; zie ook CGVS p.9). Volgens de geboortedatum die u eerder in Frankrijk opgaf (1 januari 1996) was u zelfs ouder bij vertrek, met name 21 jaar (zie 'Entretien' p.2; map 'landeninformatie'). Het CGVS acht het voorts ook niet uitgesloten dat u later dan 2017 uit Afghanistan vertrokken bent (zie infra). U moet met andere woorden matuur genoeg geweest zijn om de nodige indrukken te hebben opgedaan van de job van uw familieleden, zeker indien u als oudste zoon overbleef terwijl uw vader ging werken. Het reilen en zeilen van hun werk moet logischerwijze ook besproken zijn binnen uw familie, en u had tevens informatie bij hen kunnen inwinnen na uw vertrek. U bleef tenslotte steeds in contact staan met uw zus (CGVS p.10).

Daarnaast wordt vastgesteld dat u doorheen uw asielprocedure(s) tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over uw vader en ooms. Voor het CGVS verklaarde u dat uw vader na uw vertrek uit Afghanistan jarenlang bleef doorwerken voor het ANA. Uw ooms eveneens. Vier maanden voor de machtsovername (van 15 augustus 2021) zouden uw vader en één van uw ooms dan gedood zijn door de taliban terwijl uw andere oom vermist raakte. Dit gebeurde onderweg van hun werkplaats naar huis (CGVS p.13). Tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ten tijde van uw eerste verzoek in België stelde u daarentegen dat uw vader reeds in 2017 werd gedood door de taliban, en dat dit de aanleiding was van uw vertrek (verklaring DVZ VIB1, vragen 13 en 42). Uw huidige verklaringen komen ook niet overeen met het relaas dat u voor de Franse asielinstanties bracht. Gevraagd of u ginds ook gesproken had over het werk van uw vader en ooms en de bijhorende problemen, beaamde u dit (CGVS p.29). Dit blijkt echter niet uit uw Franse asieldossier en gehoorverslag, dat het CGVS na uw persoonlijk onderhoud heeft mogen ontvangen. Zo verklaarde u in Frankrijk dat enkel uw twee ooms voor het ANA werkten, uw vader was daarentegen actief als landbouwer en

bewerkte zijn eigen gronden ('Entretien' p.4-5). Ook verklaarde u in Frankrijk dat uw ooms beiden in Nimroz gestationeerd waren ('Entretien' p.13), terwijl u voor het CGVS poneerde dat zij in geheel andere provincies werkten (i.e. Helmand, Farah en Nangarhar; CGVS p.17). Nog opvallender is echter dat u in Frankrijk aangaf dat uw vader en uw beide ooms beschoten werden door de taliban in jullie eigen huis, waarna uw vader en één oom ter plekke overleden en uw andere oom later stierf in het ziekenhuis. Tijdens uw Franse interview zei u dat dit zo'n 4,5 jaar eerder was gebeurd, hetgeen ook overeenkomt met 2017 ('Entretien', p.13). Dergelijke discrepanties, die de kern van uw relaas beslaan, doen op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van de tewerkstelling van uw vader en ooms, en ook van jullie problemen die hieruit voortvloeien.

Qua documenten diende u kopieën in van drie taskara's, drie legerbadges, twee bankkaarten, een rijbewijs en negen opleidingscertificaten van het ANA, die aan uw vader en ooms zouden toebehoren. U legde ook een bundel foto's voor waarop zij te zien zouden zijn tijdens hun tewerkstelling (zie stukken nrs. 2-5 en 8, map 'documenten'). Deze stukken kunnen geen tegengewicht bieden voor uw vage en bijzonder tegenstrijdige verklaringen. Allereerst moet worden benadrukt dat de bewijswaarde van uw documenten uiterst relatief is, gelet op de wijdverspreide documentenfraude in het land. Zowel in Afghanistan als daarbuiten kunnen deze zeer gemakkelijk en op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden (zie COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf). Het gaat overigens slechts om kopieën, die met gemak kunnen gemanipuleerd zijn via allerhande knip- en plakwerk, en waardoor de bewijswaarde ervan nog beperkter is. Ook de foto's kunnen eender waar, eender wanneer en in eender welke omstandigheden genomen zijn, of zelfs bewerkt of geënsceeneerd zijn, waardoor deze enkel waarde hebben wanneer zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Dit is bij u niet het geval. Het is verder noemenswaardig dat u deze foto's, alsook de voornoemde werkdocumenten van uw vader en ooms, nooit heeft ingediend in de loop van uw Franse asielpcedure. U diende ginds enkel een kopie van uw taskara in (zie 'Décision' en 'Entretien' p.11). Nochtans verklaarde u aan het CGVS dat uw zus in Afghanistan deze documenten op een USB-stick had bewaard en had u ze bijgevolg ook in Frankrijk kunnen indienen (CGVS p.4). Dit doet vermoeden dat het in dezer effectief om valse of vervalste stukken gaat die na afloop van uw Franse asielpcedure werden opgemaakt.

Uw asielfrelaas an sich kan evenmin als geloofwaardig worden beschouwd. Zo is het in de eerste plaats weinig aannemelijk dat u uw vader ging opwachten op straat telkens wanneer hij met verlof naar huis kwam (CGVS p.12), en dit op ruim een kilometer van jullie huis (CGVS p.16). U beschreef immers zelf dat de regio van uw dorp onveilig was en voor de helft onder de controle van de taliban stond (CGVS p.8), en ook dat iedereen in uw dorp op de hoogte was van uw vaders vermeende tewerkstelling (CGVS p.18). Bijgevolg hield deze wandeltocht reeds een bijzonder risico voor uw vader in. Er kan moeilijk worden ingezien dat uw vader u hier in zou meetrekken. Ook over dit punt legde u trouwens geen consistente verklaringen af. Tijdens uw vrije relaas vertelde u dat uw vader bij aankomst zelf reeds zijn wapen bijhad en dat u het soms droeg tijdens jullie gezamenlijke wandeling naar huis (CGVS p.12). Bij verdere bevraging ontkende u dit echter en stelde u dat uw vader zijn wapen niet meebracht. Het zou gaan om een wapen dat jullie thuis hadden liggen en u dan meebracht naar de plaats waar u uw vader ging oppikken, ter zelfverdediging (CGVS p.15). Dit komt dan weer niet overeen met een van uw verklaringen voor de Franse asielinstantie, namelijk dat u in Afghanistan geen wapens gebruikt heeft en dat uw familieleden ook geen wapens in hun bezit hadden ('Entretien' p.10-11). Dat de taliban tijdens een hinderlaag op een checkpoint ook u beschoten heeft, juist omdat u een wapen vast had (CGVS p.12), moet bijgevolg worden betwijfeld. Het is voorts opvallend hoe vaag uw verklaringen over deze aanval zijn. U poneerde dat er 'zeer veel' doden en gewonden waren, zowel aan de kant van de overheid als de taliban (CGVS p.12), doch gevraagd naar namen van gesneuvelden kunt u slechts één persoon opnoemen, i.e. de talibanleider van de regio (CGVS p.21). Nochtans kan worden verwacht dat een incident van dergelijke omvang werd besproken in uw dorp- en stamgemeenschap, en ook binnen uw familie, en moet u logischerwijze meer slachtoffers kunnen opnoemen. Temeer daar de checkpoint niet ver van uw huis lag (CGVS p.21) en u ook aangaf dat veel van uw dorpelingen bij de taliban aangesloten waren (CGVS p.12). U bent tevens onwetend over de naam van het ziekenhuis waar u werd behandeld voor uw beweerde schotwonden. Dit is bijzonder weinig overtuigend, wetende dat u daar naar eigen zeggen 8 à 10 dagen zou hebben gelegen (CGVS p.21). U legt verder ook geen documenten neer om uw ziekenhuisopname te staven hoewel u hier expliciet naar gevraagd werd tijdens uw onderhoud (CGVS p.22). Dit blijven dan ook volkomen blote beweringen. Al even vaag was u over de nasleep van uw periode in het ziekenhuis. Gevraagd hoe lang u daarna nog in het huis van uw tante verbleef, beweerde u eerst dat u er 10 à 15 dagen bleef, om vervolgens onmiddellijk uw antwoord te wijzigen: "pak maar een maand" (CGVS p.22). Indien u werkelijk een aanval had overleefd zoals u beschrijft, mogen preciezere en vooral eenduidige verklaringen worden verwacht. Als laatste kan nog worden gewezen op de reactie van uw vader en ooms, die volgens u allen beslisten om verder te werken voor het ANA terwijl u het land uitgestuurd werd, "dan komt

alles goed" (CGVS p.23). Dat zij hun eigen situatie zo minimaliseerden, is niet geloofwaardig en toont opnieuw aan dat u in werkelijkheid geen familieleden bij het ANA had werken. Ook uw vader moet immers door de taliban gezien zijn tijdens de voornoemde hinderlaag en kon bijgevolg een aanzienlijk gevaar lopen. Helemaal frappant is dat er schijnbaar geen voorzorgsmaatregelen werden genomen voor de rest van uw gezin. Zo beschreef u dat uw moeder, broer en zussen in jullie gewoonlijke dorp bleven verder wonen (CGVS p.23-24). Nochtans liepen zij bij uitstek kans op represailles van de taliban, daar u het land uit gevlucht was en uw vader en ooms zogezegd bleven verder werken voor het (de taliban vijandig gezinde) ANA. Het ware dan ook logischer dat ook zij onmiddellijk uit het dorp waren gevlucht.

Het meest opvallende is echter dat u voor de Franse asielinstantie helemaal niets vermeldde over de hinderlaag van de taliban en de bijhorende beschieting waardoor u uw land moest verlaten. Zoals eerder opgemerkt liet u in Frankrijk optekenen dat uw vader en ooms reeds gedood werden voor uw vertrek uit Afghanistan, en niet pas erna (zie supra). Echter verklaarde u daar ook dat uw grootvader had besloten dat u het land moest verlaten omdat de taliban u had proberen te rekruteren voor jihad. Met name zou de groepering dit verschillende keren gevraagd hebben aan uw grootvader en ook rechtstreeks aan u ('Entretien' p.14-15). Over de beweerde hinderlaag en ziekenhuisopname heeft u met geen woord gerept in uw Franse asielinterview. Al even vreemd is dat u daar ook niets over gemeld heeft in uw DVZ-interview in het kader van dit tweede verzoek, terwijl u wel sprak over de moord op uw vader en ene oom en de verdwijning van uw andere oom (verklaring DVZ VIB2, vragen 17). Toen de DVZ u letterlijk vroeg waarom u denkt dat de taliban u zou vermoorden en of u persoonlijk bedreigd werd door de taliban, zei u opnieuw niets over de hinderlaag en begon u opnieuw te spreken over hun pogingen om u te rekruteren voor jihad (verklaring DVZ VIB2, vraag 19). Dat u bij DVZ de hinderlaag niet vermeld had omdat er niet naar gevraagd werd, zoals u na confrontatie op uw persoonlijk onderhoud opperde, kan dan ook niet worden gevolgd (CGVS p.21). Tijdens uw onderhoud bleek er trouwens van de rekruteringspogingen alweer geen sprake meer te zijn. U vermeldde dit niet in uw vrije relaas (CGVS p.12-13) en op de vraag of u ooit andere (of eerdere) problemen met de taliban had gekend liet u dit ook achterwege (CGVS p.19). U zou zelfs nog nooit met hen hebben gesproken (CGVS p.19). Dat u doorheen de verschillende etappes van uw procedure(s) telkens een ander relaas brengt, wijst wederom op de bedrieglijkheid van uw verklaringen.

Wat betreft de latere moord op uw vader en oom en de verdwijning van uw andere oom, werd hierboven reeds aangestipt dat u zich flagrant heeft tegengesproken over de locatie van dit incident (zie supra). Over de aanval op uw vader en ooms legde u bovendien ook vage verklaringen af. Zo stelde u dat de taliban de lichamen van uw vader en uw ene oom had overgebracht naar het dorp van uw tante doch u kon geen antwoord geven op de vraag waar in Nangarhar zij door de taliban waren onderschept en gedood (CGVS p.24, zie ook CGVS p.11). Dit is zeer merkwaardig, want uw vader en ooms reisden toen zogezegd met openbaar vervoer, met inbegrip van andere passagiers die volgens u getuige waren van het incident en hierover hadden gerapporteerd aan uw zus (CGVS p.23-24). Bijgevolg kan worden verwacht dat u op zijn minst op de hoogte zou zijn van de locatie van dit incident. Verder gepeild naar eventuele pogingen om uw andere oom terug te vinden, kon u wederom geen duidelijkheid bieden. Zo liet u eerst uitschijnen van wel, door te stellen dat de taliban geen informatie geeft telkens wanneer uw familieleden naar hem gaan vragen. Vervolgens stelde u uw antwoord weer bij, zeggende dat het niet mogelijk is om navraag bij de taliban te doen (omdat ze anders gaan vragen om uw oom tegen u te ruilen) en dat uw familie nooit gezegd heeft tegen u dat ze naar uw oom zijn gaan vragen (CGVS p.25-26). Het CGVS merkt in dezer nog een markante tegenstrijdigheid op over uw ontvoerde oom, met name in uw voorbereidende DVZ-interview in het kader van dit tweede verzoek. Toen liet u optekenen dat hij toen niet ergens onderweg en in het gezelschap van uw vader en uw andere oom was vier maanden voor de machtsovername, maar wel dat hij apart en pas ná de machtsovername ontvoerd werd door de taliban vanuit zijn eigen huis (verklaring DVZ VIB2, vraag 17). Een dergelijke mate aan tegenstrijdigheid, gecombineerd met alle andere tegenstrijdigheden, laat het CGVS toe te besluiten dat al uw verklaringen over het werk van uw vader en ooms en jullie problemen hierop volgend, op leugens gebaseerd zijn.

Ten slotte kunnen nog bijkomende tegenstrijdigheden worden vastgesteld inzake uw gezins samenstelling en reisroute. Op uw persoonlijk onderhoud van 3 juni 2025 verklaarde u dat u twee zussen en één broer heeft van –respectievelijk– 21, 19 en 6 à 7 jaar oud (CGVS p.8, p.11). Dit komt niet overeen met de gegevens die u tijdens uw DVZ-interview van uw eerste verzoek d.d. 14 april 2023 verschaftte. Toen beweerde u dat u slechts één zus van 10 jaar heeft en één broer met de leeftijd van 8 jaar (verklaring DVZ VIB1, vraag 19). Dit louter ontkennen, zoals u na confrontatie deed, kan deze (zoveelste) tegenstrijdigheid niet opheffen (CGVS p.11). Tijdens uw Franse asielinterview d.d. 13 december 2021 beweerde u trouwens nog iets anders, namelijk dat uw broer 14 jaar oud is, en u maakte er geen melding van zussen ('Entretien' p.6). Naast de samenstelling van uw gezin bood u ook geen zicht op uw exacte reisweg. U stelde dat u in de winter van 2017 uit Afghanistan vertrok (CGVS p.8-9) en er vervolgens zo'n 2 maanden over deed om over land naar Bulgarije te reizen (CGVS p.27-28). In Bulgarije zou u dan zo'n 2 maanden hebben verbleven (verklaring DVZ VIB1, vraag 42). Dit klemt met de Bulgaarse Eurodacht in uw dossier, die gedateerd is op 15 augustus 2019. Toen u hiermee geconfronteerd werd, herhaalde u eerst tweemaal dat u kortstondig in Turkije gebleven was,

vervolgens zei u tegen de tolk: "Als dit mijn laatste kans is, zeg hem dan gewoon '2 jaar in Turkije'" (CGVS p.28). Hiermee wekt u opnieuw de indruk dat u willekeurige verklaringen aflegde afhankelijk van de vraag die u gesteld werd. U (nogmaals) gewezen op het belang van de waarheid, voegde u toe dat u eerder verzwegen had dat u 6 maanden in Iran gebleven bent. 'Andere jongens' hadden u aangeraden dit niet te zeggen (CGVS p.28). Echter blijft dit een zoveelste blote bewering, daar u geen stukken neerlegt ter staving van uw periode van vertrek en landen van eerder verblijf. Waarom u zou afgaan op dergelijke geruchten van anderen, is evenmin duidelijk. Het CGVS kan hoe dan ook niet uitsluiten dat u later uit Afghanistan bent vertrokken dan u probeert voor te houden, mogelijks pas in 2019. Dit is overigens niet het enige element waar uw verklaringen klemmen met de gegevens van Eurodac. U beschreef namelijk dat u na uw vertrek uit Bulgarije voor 4 dagen naar Servië ging, vervolgens 4 maanden in Bosnië bleef en het daarna slechts kwestie van enkele dagen was voor u in Frankrijk arriveerde (via Kroatië, Slovenië en Italië) (verklaring DVZ VIB1, vraag 42). Echter werden uw vingerafdrukken in Frankrijk pas geregistreerd op 21 september 2020 en moet u er bijgevolg veel langer over gedaan hebben om in dit land te geraken. Waar u in tussentijd verbleef, is opnieuw een raadsel. Het hoeft weinig betoog dat al deze vaststellingen uw algemene geloofwaardigheid volledig onderuit halen. Het CGVS benadrukt hierbij dat het aan u, als verzoeker om internationale bescherming, toekomt om duidelijkheid te verschaffen over uw achtergrond en reisweg.

Gelet op alle voorgaande vaststellingen kan de status van vluchteling u niet worden toegekend. U legde over de hele lijn frauduleuze verklaringen af.

Uw overige documenten kunnen niet leiden tot een ander besluit. Gelet op de wijdverbreide corruptie en documentenfraude in Afghanistan (zie supra) heeft ook de kopie van uw eigen taskara slechts een uiterst beperkte bewijswaarde. Het kan overigens louter uw verklaringen over uw nationaliteit en identiteit ondersteunen, twee elementen die het CGVS op zich niet in twijfel trekt in onderhavige beslissing. Gelet op diezelfde landeninformatie kunnen de kopieën van drie dreigbrieven ook niet gelden als een objectief en doorslaggevend bewijs voor uw verklaring als zou de taliban naar u op zoek zijn, omdat ze u (onterecht) ervan beschuldigden te hebben meegevochten met de overheid tijdens een hinderlaag. Dergelijke brieven hebben louter een ondersteunende waarde in het geval van een geloofwaardig relaas, quod non. Net zoals de werkdocumenten van uw vader en ooms kan trouwens ook hier de bedenking worden gemaakt dat u deze dreigbrieven nooit heeft voorgelegd aan de Franse asielinstanties (zie 'Décision' en 'Entretien') waardoor in wezen nog meer twijfels rijzen over de echtheid van deze stukken. Het Franse document toont louter aan dat u in het verleden de Franse asielprocedure heeft doorlopen en er u, na een weigeringsbeslissing, werd geboden om het grondgebied te verlaten. Ook dit wordt niet betwist. De opmerkingen op de notities van uw persoonlijk onderhoud werden voorts doorgenomen doch kunnen ook geen ander licht werpen op bovenstaande motivering.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn per-soon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024_CG_AFG_Final.pdf) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar

anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjjiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjjiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden

aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen.

Het aandeel Afghanen met een acute voedselonzeekerheid daalde in 2023 van 40 naar 29%. UNOCHA geeft aan dat in 2024 bijna 24 miljoen Afghanen humanitaire hulp nodig hebben. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie)

niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>, de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf en de SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad van februari 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/sem_focus_afghanistan_return_from_abroad_20250214.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. In augustus 2024 wordt gemeld dat het aantal hooggeplaatste figuren dat na de machtsovername terugkeerde naar Afghanistan in het kader van de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen is tot bijna 1000 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van onder meer Kaboel, Kandahar, Jalalabad, Khost, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Het aantal gedwongen repatriëringen vanuit Europa naar Afghanistan bleef de voorbije jaren zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buur-landen Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatrieerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer. Op de luchthaven van Kaboel werd in oktober 2023 opnieuw een 'reception desk' voor terugkeerders geopend door IOM en het Afghaanse ministerie van 'Refugees and Repatriation'.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen, terwijl een andere bron aangeeft dat er dagelijks Afghanen uit Westerse landen aankomen en dit niet tot problemen leidt. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd. Grenscontroles worden door bronnen omschreven als 'oppervlakkig'.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan dat de taliban terugkeerders doorgaans goed behandelen en dat ze geen weet hebben van acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het

Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, § 5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker gaat in op de verschillende motieven in de bestreden beslissing op basis waarvan de commissaris-generaal zijn asielrelaas ongeloofwaardig heeft bevonden en tracht deze te weerleggen.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend in Rome op 4 november 1950 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker zet uiteen dat de veiligheids-, mensenrechten- en humanitaire situatie in Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban drastisch is veranderd. Hij citeert uit verschillende artikelen en/of rapporten die een beeld schetsen van de veiligheids-, mensenrechten- en humanitaire situatie in Afghanistan, en vermeldt hierbij de weblinks.

Verzoeker benadrukt dat de grove mensenrechtenschendingen in het land worden bewerkstelligd doordat de taliban een enorm strikte interpretatie van de sharia hanteren. Hierbij wordt elke uitdaging van hun beleid gezien als een uitdaging van het geloof zelf, met executies en wrede, onmenselijke en vernederende straffen als gevolg. In deze situatie is een terugkeer naar Afghanistan volgens hem in strijd met artikel 3 van het EVRM. In het bijzonder wijst hij op een reëel risico op mensenrechten-schendingen of op onmenselijke of vernederende behandelingen door de taliban tegen (gepercipieerde) 'verwesterde Afghanen' die reeds bepaalde tijd in het buitenland hebben gewoond. Afghanen die terugkeren uit het Westen worden volgens

hem door de taliban gezien als ongelovigen of afvalligen, spionnen en verraders. Er wordt hen, zo stelt hij, een gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van religie toegeschreven, wat volgens artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet volstaat voor een gegronde vrees voor vervolging. Hij stelt reeds tien jaar buiten Afghanistan te verblijven, waarvan één jaar in België, en volledig te zijn geïntegreerd en verwesterd, minstens bij een terugkeer door de taliban als verwesterd te zullen worden beschouwd. Hij betoogt enkel nog de Westerse waarden te delen. Hij voert hierbij ook aan dat geen nauwkeurige en actuele informatie beschikbaar is over terugkeerders uit Europa en de taliban in 2021 aankondigden dat afgewezen asielzoekers in Europa na terugkeer voor de rechtbank zouden moeten verschijnen. Tot heden is volgens hem geen duidelijk standpunt gekend van de taliban omtrent terugkeerders uit het Westen.

Verzoeker betoogt verder dat de humanitaire situatie in Afghanistan erg problematisch blijft en nog dat hij zich nergens op een veilige wijze kan vestigen. Hij erkent dat er sinds de machtsovername door de taliban een periode van daling van het aantal onschuldige burgerslachtoffers was, maar stelt dat dit eind 2022 en begin 2023 opnieuw in stijgende lijn ging. Hij voert ten slotte aan dat verweerder geen of onvoldoende rekening houdt met de groeiende dreiging van ISKP voor de burgerbevolking in Afghanistan.

2.3. Verzoeker vraagt in hoofddorde hem de vluchtelingenstatus te verlenen, ondergeschikt hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst subsidiair de bestreden beslissing te vernietigen teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen en een nieuwe beslissing te nemen.

3. Aanvullende nota van verweerder

Op 8 april 2026 maakt verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid (oud) van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin hij bijkomend verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- UNAMA, *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”*, juni 2023;
- EUAA, *“Afghanistan – Country Focus”*, januari 2026.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Voorafgaande opmerkingen

4.1.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.1.2. Specifiek wat de beoordeling van Afgaanse beschermingsverzoeken betreft, is de Raad er zich verder van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de situatie in het land rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie hierover voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. Beide partijen hebben ook geactualiseerde landeninformatie bijgebracht. Er kan worden besloten dat er in deze stand van zaken wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel in vluchtelingrechtelijke zin als op het vlak van de subsidiaire bescherming, te beoordelen.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Tijdens zijn interview op het CGVS van 3 juli 2025 beriep verzoeker zich op een vrees voor vervolging door de taliban omwille van de tewerkstellingen van zijn vader en twee van zijn inwonende ooms bij het Afgaanse nationale leger (hierna: het ANL). Verzoeker gaf aan dat zijn vader en ooms in het verleden al meerdere malen waren beschoten door talibanleden. Hij verklaarde dat zijn vader enkele malen per jaar naar huis op verlof kwam met het openbaar vervoer. Hij stond zijn vader dan telkens op te wachten om samen met hem naar huis te wandelen. De laatste keer had hij een wapen vast, uit zelfverdediging. Terwijl hij samen met zijn vader naar huis wandelde, pleegden de taliban een hinderlaag op een checkpoint in de buurt. Zij zagen

hem met zijn wapen en beschoten vervolgens ook hem en zijn vader. Hij raakte gewond aan zijn arm en ogen en werd enkele dagen opgenomen in een ziekenhuis. De taliban kwamen in de tussentijd naar het ouderlijk huis, op zoek naar hem, en sloegen zijn moeder. Zij beschuldigden hem ervan te hebben meegevochten met de (voormalige) overheid. Zijn vader besloot daarom dat hij het land beter zou verlaten. Na zijn ontslag uit het ziekenhuis verbleef verzoeker nog een maand bij een maternale oom in Nangarhar en verliet daarna, in de winter van 2017, Afghanistan. Tijdens zijn vlucht vernam verzoeker via zijn zus dat de taliban bij drie gelegenheden dreigbrieven afleverden, waarin telkens stond dat hij zich bij hen moest melden. Zijn vader en ooms bleven in de tussentijd verder werken voor het ANL. Vier maanden voor de machtsovername door de taliban werden zijn vader en ooms aangevallen door de taliban toen ze samen onderweg waren naar huis. Zijn vader en één van zijn ooms werden hierbij gedood. De andere oom werd ontvoerd en is sindsdien spoorloos verdwenen. Zijn moeder, broer en zussen zijn vervolgens verhuisd naar een maternale oom in de provincie Nangarhar, maar worden tot op heden door de taliban geslagen en lastig gevallen met vragen omtrent verzoeker. Daarnaast werd één van de facebookprofielen van verzoeker gehackt en ontving hij via deze weg dreigberichten van de taliban.

Ter ondersteuning van dit asielrelaas legde verzoeker kopieën van volgende documenten neer: zijn taskara, de taskara's van zijn vader en twee ooms, werkbades, bankkaarten en rijbewijzen van zijn vader en/of ooms, meerdere certificaten op naam van zijn ooms, meerdere foto's van zijn vader en ooms in hun uniform en met andere soldaten, drie dreigbrieven van de taliban en een eerder bevel om het Franse grondgebied te verlaten.

4.2.2. De Raad stelt allereerst vast dat de voorgelegde stukken in de huidige stand van zaken op zichzelf niet volstaan om een gegronde en persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Uit de door de commissaris-generaal bijgebrachte landeninformatie in de *“COI Focus: Afghanistan; Corruptie en documentenfraude”* van 14 januari 2021 blijkt dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. Verzoeker brengt ook geen elementen bij waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch slaagt hij erin om de gemaakte appreciatie te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

De door verzoeker voorgelegde taskara's kunnen bovendien enkel een indicatie vormen van de identiteit en nationaliteit van de betrokkenen, die in de huidige procedure niet worden betwist.

Wat de voorgelegde foto's betreft, dient er verder te worden vastgesteld dat deze eender waar, eender wanneer en in eender welke omstandigheden kunnen zijn genomen, of zelfs zijn bewerkt of geënsceerd.

In de bestreden beslissing wordt nog terecht opgemerkt wat volgt: *“Het is verder noemenswaardig dat u deze foto's, alsook de voornoemde werkdocumenten van uw vader en ooms, nooit heeft ingediend in de loop van uw Franse asielprocedure. U diende ginds enkel een kopie van uw taskara in (zie ‘Décision’ en ‘Entretien’ p.11). Nochtans verklaarde u aan het CGVS dat uw zus in Afghanistan deze documenten op een USB-stick had bewaard en had u ze bijgevolg ook in Frankrijk kunnen indienen (CGVS p.4). Dit doet vermoeden dat het in dezer effectief om valse of vervalste stukken gaat die na afloop van uw Franse asielprocedure werden opgemaakt.”* Eenzelfde vaststelling wordt gedaan wat de voorgelegde dreigbrieven betreft. Verzoeker laat na om enigszins in te gaan op deze motieven, zodat deze kunnen worden overgenomen.

Verzoeker legde trouwens slechts kopieën van documenten voor, waaraan hoe dan ook nauwelijks enige bewijswaarde kan worden toegekend, omdat ze makkelijk zijn te vervalsen. Hieraan, of aan de voorgaande vaststellingen, wordt geen afbreuk gedaan door verzoekers betoog in zijn verzoekschrift dat het, gelet op de door hem geschetste context, logisch is dat hij enkel kopieën van de documenten kan voorgeleggen, nu hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft uitgelegd dat alle originele documenten door de taliban uit hun huis zijn meegenomen en dat hij enkel de documenten kan voorleggen die zijn zus op een USB-stick had bewaard. Dit betreft ook niet meer dan blote beweringen van verzoeker. Evenmin verklaart hij hiermee waarom hij deze stukken dan niet reeds in Frankrijk heeft voorgelegd.

Het door verzoeker voorgelegde bevel om het Franse grondgebied te verlaten kan ten slotte geen indicatie vormen van de door hem voorgehouden problemen met de taliban.

4.2.3. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker tijdens zijn interviews voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn

vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

4.2.4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier, stelt de Raad – in navolging van de commissaris-generaal – vast dat verzoeker er niet in is geslaagd aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van de tewerkstelling van zijn vader en ooms in het Afghaanse leger. Dit omwille van een geheel van vaagheden, onaannemelijkheden, inconsistenties en ernstige tegenstrijdigheden in zijn verklaringen die maken dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas. De hierna volgende pertinente en draagkrachtige vaststellingen in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, worden door de Raad bijgetreden. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

4.2.5. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het oordeel dat verzoeker er niet in is geslaagd om de tewerkstellingen van zijn vader en ooms bij het ANL aannemelijk te maken, gelet op de volgende pertinente en draagkrachtige vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier:

(1) Verzoekers verklaringen over deze tewerkstellingen zijn allereerst opvallend beperkt. Hij kan niets zeggen over de rang van zijn vader, weet niet hoelang zijn vader al actief was voor het ANL en kan geen concrete taken of opdrachten van hem benoemen. Hij wist enkel te vertellen dat het hoofdkwartier van zijn vaders tewerkstelling in Kandahar lag en dat hij soms op gevechtsmissies ging. Verzoeker heeft er echter het gissen naar op welke plekken zijn vader zou hebben gevochten. Ook over de tewerkstellingen van zijn ooms zijn de verklaringen van verzoeker niet doorleefd te noemen. Van hun functie of rang in het ANL is hij opnieuw niet op de hoogte en hij kan ook niet duiden wat hun taken waren of hoe lang zij hebben gediend. Hij kan enkel zeggen waar zij actief zouden zijn geweest.

(2) Bovendien moet worden vastgesteld dat verzoeker doorheen zijn asielprocedures manifest tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn vader en zijn ooms. Op het CGVS verklaarde verzoeker dat zijn vader na zijn vertrek nog jarenlang heeft gewerkt voor het ANL, net zoals zijn ooms. Vier maanden voor de machtsovername door de taliban zouden zijn vader en één van zijn ooms zijn gedood door de taliban, terwijl de andere oom vermist raakte. Dit zou zijn gebeurd terwijl zij onderweg waren van hun werkplaats naar huis. Bij verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming in België stelde hij op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) echter dat zijn vader reeds in 2017 was gedood door de taliban en dat dit de aanleiding was voor zijn vertrek uit Afghanistan. In Frankrijk verklaarde verzoeker dan weer dat enkel zijn twee ooms voor het ANL werkten en dat zijn vader landbouwer was. Hij stelde in Frankrijk nog dat zijn ooms in Nimroz waren gestationeerd en dat zijn vader en zijn ooms werden beschoten door de taliban in hun eigen huis, waarna zijn vader en één oom ter plekke overleden en de andere oom later stierf in het ziekenhuis. Zijn vader en ooms zouden voor zijn vertrek reeds zijn gedood, en niet pas erna. Dergelijke discrepanties die de kern van het relaas betreffen, doen op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van de tewerkstelling van verzoekers vader en ooms, alsook van de daaruit voortvloeiende problemen met de taliban.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift op zeer uitgebreide wijze naar de door hem afgelegde verklaringen op het CGVS en betoogt dat hij op coherente, consistente en concrete wijze heeft gesproken over de militaire activiteiten van zijn vader en ooms, de provincies waar zij actief waren en de gevolgen van deze tewerkstellingen voor zijn persoon. Hij is van oordeel dat de geloofwaardigheid van zijn relaas niet kan worden ondergraven door het loutere gegeven dat hij *“geen technische kennis heeft van rangen of specifieke legerstructuren”* en dit te meer nu hij nooit zelf in het leger heeft gewerkt en zijn verklaringen worden ondersteund door concrete, persoonlijke ervaringen. Door enkel te wijzen op zijn verklaringen, waarmee duidelijk rekening werd gehouden bij de beoordeling van het asielrelaas, wordt echter geen afbreuk gedaan aan de bovenstaande pertinente en draagkrachtige vaststellingen. Verzoeker gaat er met zijn kritiek ook volledig aan voorbij dat er niet enkel wordt gewezen op het gebrek aan kennis van legerrangen of -structuren, maar op een zo goed als algemene onwetendheid over de tewerkstellingen van zijn vader en ooms. Hij weerlegt ook de beoordeling niet dat van hem als oudste zoon – rekening houdend met zijn opgegeven leeftijd van 18 jaar (België) dan wel 21 jaar (Frankrijk) ten tijde van zijn vertrek – in redelijkheid een meer concrete en doorleefde kennis over het werk van zijn vader en oom zou mogen worden verwacht. Zoals verzoeker evenmin betwist, moet het reilen en zeilen van hun werk logischerwijze zijn besproken binnen de familie en had verzoeker tevens informatie kunnen inwinnen bij zijn familieleden na zijn vertrek uit Afghanistan, nu hij verklaart dat hij nog steeds contact heeft met zijn familie en dat zijn vader en ooms rond april 2021 werden gedood/ontvoerd.

Wat betreft de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen op het CGVS en zijn verklaringen tijdens de Franse asielprocedure, herhaalt verzoeker allereerst de versie die hij op het CGVS naar voor bracht. Hij houdt voor dat hij in Frankrijk dezelfde verklaringen aflegde en stelt vervolgens dat het *“perfect mogelijk is dat [hij] in Frankrijk wél over dezelfde kernfeiten sprak, maar dat het gehoorverslag die elementen onvolledig, selectief of anders geformuleerd heeft weergegeven. Zeker bij complexe familiebanden en militaire functies kan informatie in het verslag “vereenvoudigd” terecht komen”*. In de bestreden beslissing wordt echter concreet aangetoond dat er wel degelijk belangrijke verschillen zitten tussen het relaas dat hij in Frankrijk naar voor bracht en het relaas dat hij vertelde op het CGVS. Hij weerlegt deze vaststellingen niet door louter te wijzen op zijn eigen verklaring op het CGVS dat hij in Frankrijk *“alles”* heeft verteld over de jobs van zijn vader en zijn ooms en over de problemen. Er ligt ook niet de minste concrete aanwijzing voor dat het gehoorverslag van de Franse asielinstanties onvolledig, selectief of incorrect zou zijn opgesteld. Er zou toch ook mogen worden aangenomen dat indien dit het geval was, hij dit bij de Franse instanties of rechtbanken reeds zou hebben aangekaart. Verzoekers uitleg kan dus niet overtuigen. Hij negeert met zijn uitleg volledig dat hij niet dezelfde kernfeiten heeft uiteengezet in de verschillende onderhouds. Het gegeven dat verzoekers vader in Frankrijk een landbouwer werd genoemd, maar in België jarenlang een militair was, kan op geen enkele wijze met elkaar in overeenstemming worden gebracht. Net als het gegeven dat verzoeker in het ene onderhoud beweert dat zijn vader en ooms zijn aangevallen en overleden in 2017, terwijl hij in het onderhoud op het CGVS dan weer zegt dat zij werden aangevallen in 2021. Er kan geen consistente lijn worden gevonden in de opeenvolgende verklaringen van verzoeker. Het is dan ook geen kwestie van bepaalde kleine details die niet overeenkomen, maar wel de kern van verzoekers asielrelaas die telkens verandert. Verzoeker slaagt er met zijn beperkte kritiek niet in om afbreuk te doen aan de gedane vaststellingen.

4.2.6. Verder kan de commissaris-generaal eveneens worden bijgetreden in het oordeel dat verzoeker er niet in is geslaagd om een geloofwaardig asielrelaas te vertellen. Meer zelfs, verzoeker brengt doorheen de verschillende etappes van zijn procedures telkens een ander relaas, wat duidelijk wijst op de bedrieglijkheid van zijn verklaringen. Er wordt gewezen op de volgende pertinente en draagkrachtige vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier:

(1) Het is allereerst weinig aannemelijk dat verzoeker zijn vader een kilometer van hun huis ging opwachten telkens wanneer hij met verlof naar huis kwam. Verzoeker stelde immers zelf dat de regio van hun dorp onveilig was, dat de helft van het dorp onder de controle van de taliban stond en dat iedereen in het dorp op de hoogte was van zijn vaders tewerkstelling. Aldus hield deze wandeltocht van één kilometer een bijzonder risico voor zijn vader in en kan er moeilijk worden ingezien dat zijn vader hem hier zomaar in zou betrekken. Verzoeker is tevens niet consistent over het wapen dat hij tijdens deze wandeling soms droeg. Tijdens het vrije relaas stelde hij dat zijn vader zijn eigen wapen bij had en dat hij het dan soms droeg tijdens de wandeling naar huis. In de rest van het onderhoud stelde hij echter dat zijn vader zijn eigen wapen niet meebracht en dat verzoeker een wapen van thuis uit meebracht, ter zelfverdediging. Tijdens zijn asielprocedure in Frankrijk heeft verzoeker dan weer verklaard dat hij in Afghanistan geen wapens heeft gebruikt en dat zijn familie ook geen wapens in bezit had. Dit alles ondergraaft ook de geloofwaardigheid van verzoekers relaas dat de taliban bij de hinderlaag op een checkpoint hem hebben beschoten, net omdat hij bewapend zou zijn geweest.

(2) Verzoeker is verder opvallend vaag in zijn verklaringen over de aanval van de taliban op een checkpoint. Hij stelde dat er veel doden en gewonden waren, zowel aan de kant van de (voormalige) overheid als bij de taliban, maar hij kan maar één naam noemen, namelijk die van de regionale talibanleider. Een incident van dergelijke omvang zou normaal gezien toch worden besproken in de lokale gemeenschap waardoor er van verzoeker kan worden verwacht meer slachtoffers te kunnen opnoemen, zeker nu het checkpoint niet ver van zijn huis lag en er veel dorpingen lid waren van de taliban. Verzoeker is tevens onwetend over de naam van het ziekenhuis waar hij werd behandeld voor de beweerde schotwonden en waar hij nochtans 8 tot 10 dagen zou hebben moeten blijven. Hij laat eveneens na om objectieve stukken voor te leggen van zijn verwondingen of van de ziekenhuisopname. Verzoeker bleef nog vaag over de periode na zijn ontslag uit het ziekenhuis, waar hij niet meer wist of hij nu ongeveer 10 tot 15 dagen dan wel een maand bij zijn tante verbleef. Bovendien is het niet geloofwaardig dat verzoekers vader en ooms weliswaar beslisten dat hij het land moest verlaten maar wel zelf verder bleven werken voor het ANL en verder geen voorzorgsmaatregelen namen voor de rest van de familie, die gewoon in het dorp bleef wonen.

(3) Hoewel verzoeker op het CGVS stelde dat de hinderlaag van de taliban en de bijhorende beschieting de aanleiding waren van zijn vertrek uit Afghanistan, vermeldde hij hierover helemaal niets tijdens zijn asielprocedure in Frankrijk. Hij vermeldde dit evenmin tijdens zijn interview op de DVZ in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Hij beweerde in beide gevallen dat hij vertrok uit Afghanistan omdat de taliban hem wilden rekruteren voor de jihad, waarover hij dan weer helemaal niets vertelde op het CGVS.

(4) Daarnaast werd reeds vastgesteld dat verzoeker zich flagrant tegensprak over het tijdstip en de plaats van de beweerdde aanval op zijn vader en ooms. Zijn verklaringen over dit incident zijn ook nog eens vaag. Hij kan de locatie van deze aanval niet concreet vermelden, hoewel zijn vader en ooms via het openbaar vervoer zouden hebben gereisd en andere passagiers over de aanval zouden hebben verteld aan zijn zus. Hij kan ook geen duidelijkheid scheppen over de pogingen van zijn familie om de vermiste oom terug te vinden, waarbij hij de ene keer stelt dat de familieleden navraag deden bij de taliban en de andere keer aangeeft dat dit niet het geval was. Ten slotte sprak verzoeker zich opnieuw flagrant tegen over zijn ontvoerde oom. Zo gaf hij in het interview op de DVZ in het kader van zijn tweede verzoek aan dat zijn oom op een apart moment en pas na de machtsovername is ontvoerd door de taliban vanuit zijn eigen huis. Dit is manifest in strijd met zijn verklaringen op het CGVS.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift opnieuw naar zijn verklaringen op het CGSV en betoogt, in weerwil van de bestreden beslissing en de eigenlijke verklaringen, dat deze concreet, consequent en duidelijk zijn. Deze blote bewering doet geen afbreuk aan de voorgaande pertinente vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn kritiek zonder meer alle tegenstrijdigheden in zijn verklaringen (doorheen de procedures en verschillende interviews) volkomen negeert en hiervoor geen enkele uitleg verschaft. Door enkel te wijzen op dezelfde verklaringen waarop de bestreden beslissing steunt of de gegeven motieven louter tegen te spreken zonder hierop concreet in te gaan, slaagt verzoeker er niet in om de gedane vaststellingen te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

Ook door te wijzen op het risicoprofiel van een familielid van militairen, slaagt verzoeker er niet in om zijn relaas enigszins geloofwaardig te doen lijken. Indien verzoeker niet aannemelijk kan maken dat hij daadwerkelijk een familielid is van een militair, kan hij ook niet voorhouden dat hij onder het genoemde risicoprofiel valt.

Voor zover verzoeker verwijst naar zijn verklaringen dat zijn familie nog steeds wordt lastiggevallen door de taliban, wijst de Raad er op dat dit andermaal blote beweringen zijn, dat hieraan gelet op de gedane vaststellingen geen enkel geloof kan worden gehecht en dat er terecht de vraag kan worden gesteld waarom de familie niet sneller voorzorgsmaatregelen heeft getroffen.

4.2.7. Ten slotte treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het besluit dat verzoeker ook tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd aangaande zijn familiesamenstelling en reisroute, wat zijn algemene geloofwaardigheid eens te meer volledig onderuit haalt.

Verzoeker sprak op het CGVS zo over twee zussen en een broer, die respectievelijk 21, 19 en 6 of 7 jaar oud zijn. Dit komt niet overeen met de gegevens die verzoeker heeft verstrekt op de DVZ in het kader van zijn eerste verzoek, waar hij stelde slechts één zus van tien jaar en een broer van acht jaar te hebben. In Frankrijk maakte hij dan weer enkel maar melding van een veertienjarige broer.

Verder stelt verzoeker op het CGVS dat hij in de winter van 2017 uit Afghanistan was vertrokken en er ongeveer twee maanden over deed om naar Bulgarije te reizen. Hij zou dan zo'n twee maanden in Bulgarije hebben verbleven. Dit strookt niet met de Bulgaarse Eurodac-hit van 15 augustus 2019. Toen verzoeker hiermee werd geconfronteerd, zei hij eerst tweemaal dat hij kortstondig in Turkije had verbleven om vervolgens tegen de tolk te zeggen: *“Als dit mijn laatste kans is, zeg hem dan gewoon ‘2 jaar in Turkije’”*. Hiermee wekt verzoeker de indruk dat hij gewoon willekeurige verklaringen aflegt, afhankelijk van de vraag en de situatie waarin hij zich dan bevindt. Later stelde hij nog dat hij dit langer verblijf in Turkije én een verblijf van zes maanden in Iran heeft verzwegen omdat *“andere jongens”* hem dit hadden aangeraden. Dit betreft echter een blote bewering en verzoeker duidt niet waarom hij zou afgaan op dergelijke geruchten van anderen. In het licht van de voorgaande vaststellingen kan niet worden uitgesloten dat verzoeker pas later uit Afghanistan is vertrokken, mogelijk pas in 2019.

In zijn verzoekschrift kiest verzoeker er andermaal voor om de vastgestelde tegenstrijdigheden simpelweg te negeren, waarmee hij deze evenwel weerlegt noch verklaart. Zijn betoog dat hij over zijn gezinssamenstelling en reisroute op het CGVS alsnog voldoende duidelijke verklaringen zou hebben afgelegd, betreft ook louter zijn eigen subjectieve beoordeling en kan – gelet op wat voorafgaat – niet worden bijgetreden. Verzoeker stelt nog dat hij uiteindelijk, geconfronteerd met de resultaten van het Eurodac-onderzoek en de vragen over zijn verblijf in Turkije, heeft toegegeven langer in dit land te hebben verbleven dan eerder aangegeven en ook heeft geduid waarom dit zo was, namelijk omdat hij door anderen verkeerd werd beïnvloed. Hierop werd echter reeds ingegaan en er werd vastgesteld dat deze wisselende verklaringen geenszins duidelijkheid brengen en evenmin kunnen overtuigen. Verzoeker betoogt nog dat deze vaststellingen inzake zijn gezinssamenstelling en reisroute niet vermogen zijn algemene geloofwaardigheid op de helling te zetten, nu deze niet de kern van het asielrelaas betreffen. Hierbij gaat hij er evenwel al te gemakkelijk aan voorbij dat zijn verklaringen over de kern van zijn asielrelaas reeds volstrekt ongeloofwaardig en zelfs bedrieglijk zijn bevonden.

4.2.8. Het geheel aan stukken en verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban of dat hij bij terugkeer naar dit land een dergelijke gegronde vrees heeft.

4.2.9. Verzoeker betoogt verder dat hij nood heeft aan internationale bescherming omdat hij vervolging vreest door de taliban omwille van (gepercipieerde) verwestering.

4.2.10. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De taliban menen evenwel dat de sharia op zich een afdoende legaal kader bevat waardoor een grondwet niet nodig is. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen is verankerd, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 16). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de 'civic space' is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' ('Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar') (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 24 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 21). Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en burens), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden. Er zijn talrijke meldingen van mishandeling, openbare lijfstraffen en andere vormen van wrede of vernederende behandeling.

De taliban streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 32-34). Er is een curriculum goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de de facto-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent-professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun curriculum niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het curriculum van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de de facto-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 106-107, 136). De MPVPV heeft echter de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 116).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. Hoewel decreten tegenwoordig meer worden geformaliseerd en gepubliceerd, blijven veel instructies vaag, mondeling of niet officieel bekendgemaakt. Dit leidt tot rechtsonzekerheid en ruimte voor willekeurige interpretatie en handhaving.

Op 31 juli 2024 hebben de de facto-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door '*mentaal gehandicapte personen*' en kinderen te beëindigen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 30 en 34-44 en EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds werden afgedwongen, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem.

Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en '*hudud*'- en '*qisas*'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 43). In het bijzonder wat betreft '*zina*' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. '*Zina*' is één van de '*hudud*'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van '*zina*' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke '*hudud*'-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door leden van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 20; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 25; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om '*immorele inhoud*' te bestrijden (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 22). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022). Er zijn ook talibanaanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de de facto-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd

als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 46 en 47). Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de precaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest werden geplaatst en ondervraagd (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 50).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) *"Focus Afghanistan. Return from abroad"* van 14 februari 2025, waarnaar de EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van januari 2026 aangehaald door verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het *"Immigration Department"*, dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de GDI van de de facto-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het NRF of het AFF. Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met ISKP.

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de de facto-overheden wordt vooral gemeld in het geval van

enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De de facto-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen". Een bron geeft aan dat personen die worden beschouwd als 'beïnvloed' door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden gevisieerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 51).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen, in tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift lijkt te impliceren, worden bijgetreden (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 57-61).

4.2.11. Voor zover verzoeker gewag maakt van het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er aldus op dat een vrees voor vervolging concreet moet worden aangetoond. Uit de hierboven besproken landeninformatie blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, maar niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Uit de voorliggende landeninformatie kan niet worden afgeleid dat elke Afghaan die vanuit Europa terugkeert zal worden geïmplementeerd of onderworpen aan vervolging of onmenselijke of vernederende behandelingen, noch brengt verzoeker informatie bij die daar heden doet toe besluiten. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. De Raad stipt nog aan dat de bevindingen in de hierboven aangehaalde rapporten de bovenhand moeten krijgen op een antwoord van een woordvoerder van de taliban aan de Oostenrijkse krant Kronen Zeitung in augustus 2021 dat afgewezen asielzoekers in Europa na terugkeer voor de rechtbank zouden moeten verschijnen. Bij gebrek aan verdere context of duidelijkheid over de concrete vraagstelling kan hieruit sowieso geen praktijk en in concreto vervolging ten aanzien van alle terugkeerders worden afgeleid.

4.2.12. De Raad herhaalt verder dat een louter verblijf gedurende enkele jaren in een Westers land – en de eventueel door tijdsverloop ontwikkelde Westerse levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden – in beginsel geen afdoende reden is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl, hem in een uitermate negatieve aandacht van de taliban brengen, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Tevens komt het aan verzoeker toe om in concreto uiteen te zetten waarom het verblijf, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geïmplementeerd/vervolgd.

4.2.13. Verzoeker houdt weliswaar voor dat hij (volledig) is geïntegreerd en verwesterd en louter nog de Westerse waarden deelt, maar hij laat na deze beweringen concreet en tastbaar uit te werken of hiervan een concreet bewijs bij te brengen. Aldus blijkt niet dat er bij hem sprake is van (toegeschreven) “*verwestering*” in de zin dat hij blijf geeft van activiteiten, gedragingen, handelingen, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden gezien en/of die indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban. Evenmin liggen er concrete elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker iemand is die door zijn handelingen of gedragingen de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden of dat hij als zodanig zal worden beschouwd. Er blijkt niet dat bij verzoeker sprake is van een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban, laat staan dat hij uiting geeft aan oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst.

Verzoeker laat na om concreet aan te tonen dat zijn verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. In dit verband moet nog worden vastgesteld dat, zelfs indien wordt aangenomen dat verzoeker in de winter van 2017 zijn land reeds zou hebben verlaten, hij – gelet op de door hem opgegeven geboortedatum – toch al minstens 18 jaar was op het moment dat hij Afghanistan verliet. Volgens de door hem in Frankrijk opgegeven geboortedatum was hij zelfs al 21 jaar. Bovendien moet er nogmaals op worden gewezen dat niet kan worden uitgesloten dat verzoeker in werkelijkheid pas later Afghanistan heeft verlaten. Alleszins kan worden aangenomen dat hij aldaar reeds was gevormd naar de Afghaanse waarden en normen en hij er volop deelnam aan het maatschappelijke leven. Hij slaagt er niet in om aannemelijk te maken dat hij de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden niet langer kent of er niet langer mee zou zijn vertrouwd. Er blijkt niet dat hij totaal zou zijn vervreemd van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een terugkeer, ook al zijn deze intussen aangescherpt als gevolg van de machtsovername door de taliban. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit zo zou zijn. Met een loutere verwijzing naar zijn verblijf in Europa en langdurige afwezigheid uit Afghanistan, van voor de machtsovername door de taliban, toont verzoeker nog niet aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met zodanig ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Hij toont niet aan dat hij niet meer zou kunnen meegaan in de culturele waarden en tradities van zijn land, of dat hij er zich concreet tegen verzet. Verzoeker moet redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de

actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen. Zo wonen zijn moeder, zijn broer en zijn zussen ook nog allemaal samen in Afghanistan bij een maternale tante en heeft hij nog regelmatig contact met hen (NPO, p. 10 en 12).

4.2.14. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geïdoleerd.

4.2.15. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermings-verzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten of dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit niets blijkt dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

4.2.16. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij, gelet op zijn individuele omstandigheden, dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding.

4.2.17. De Raad besluit dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet kan worden aangenomen. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en bekeken in hun onderlinge samenhang, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat aan verzoekers vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. Hij voldoet niet aan de voorwaarden om het voordeel van de twijfel te genieten.

4.2.18. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) juncto artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niets wijzigt aan wat voorafgaat, nu de materiële voorwaarden om als vluchteling te worden erkend dezelfde zijn gebleven. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) juncto artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niet worden aangenomen.

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Uit artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een *“reëel risico”* moet lopen. Het begrip *“reëel risico”* wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip *“ernstige schade”* door drie onderscheiden situaties te voorzien.

4.3.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.3.3. Het begrip *“ernstige schade”* in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft verder betrekking *“op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Deze bepaling stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet daarom worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, ptn. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft evenwel genuanceerd dat dit begrip niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM, nu de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, ptn. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., ptn. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

In zoverre verzoeker zich in dit verband allereerst zou beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en hij geen gegronde vrees omwille van een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding op basis van zijn verblijf in het Westen aannemelijk maakt.

Uit wat voorafgaat volgt verder dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet worden erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen, onder meer door een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, *“Afghanistan: Country Focus”*, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloten de VS, voorheen de grootste donor, zo de

financiering van bijna al hun humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds precaire humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoge aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, "*Afghanistan: Country focus*", januari 2026, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat zij maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden. De aangehaalde artikelen en rapporten werpen geen ander licht op de voormelde beoordeling.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.3.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De inhoud van deze bepaling verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en de uitlegging ervan moet dan ook autonoom geschieden, weliswaar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die werd gekenmerkt door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het '*National Resistance Front*' (hierna: het NRF) en het '*Afghanistan Freedom Front*' en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsovername door de Taliban zijn het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Uit de meest recente "*Afghanistan – Country Focus*" van EUAA van januari 2026 blijkt dat de daling van het geweldsniveau in Afghanistan zich ook in 2025 heeft doorgezet. Zowel het aantal geweldsincidenten als het aantal burgerslachtoffers is in 2025 verder gedaald in vergelijking met de voorgaande periode. Het aantal incidenten van "*violence against civilians*" wordt bovendien grotendeels toegeschreven aan de de facto-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. De provincie Paktika kende in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37).

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de de facto-Talibanautoriteiten. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van "*battles*" en "*explosions/remote violence*", vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de de facto-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Het aantal burgerslachtoffers blijft evenwel beperkt. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de de facto-autoriteiten, maar dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffer ten gevolge van deze aanvallen.

ISKP daarentegen viseert zowel de de facto-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en "*targeted killings*". Na gerichte acties door de Taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de de facto-Talibanautoriteiten. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "*collateral damage*" onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA, "*Afghanistan – Country Focus*", januari 2026, p. 58-60).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de de facto-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde '*Pakistaanse Taliban*' ('*Tehreek-e-Taliban*' of TTP) viseren. Zij beschuldigen de Taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De de facto-Talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse de facto-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan was betrokken in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Voorts blijkt dat deze Pakistaanse aanvallen zich voornamelijk concentreerden in oktober 2025 en dat er op 19 oktober 2025 een tijdelijk staakt-het-vuren werd afgesloten, hoewel er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is dan ook geen sprake (EUAA, "*Afghanistan – Country Focus*", januari 2026, p. 60-63).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg

van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 46).

Op basis van de aangehaalde rapporten blijkt niet dat er in Afghanistan heden sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan - Country Focus*" van januari 2026 nog steeds actueel.

Verzoeker brengt ook geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal in zijn op 8 april 2026 neergelegde aanvullende nota.

Er dient nog te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

4.3.5. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.3.6. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 inhoudelijk hetzelfde is aan artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn waarvan artikel 48/4, § 2, a), b) en c) de omzetting is. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de provincie Kunduz een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347.

4.4. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet. Volledigheidshalve wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, opgemerkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) juncto artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) juncto artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 aannemelijk maakt.

4.5. Gelet op de voorgaande bespreking toont verzoeker geen schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-beginsel of het redelijkheidsbeginsel. Verweerder is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en hij steunde zijn beslissing op pertinente en draagkrachtige motieven. Ook moet worden aangenomen dat verweerder zorgvuldig is te werk gegaan. Zo blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijke onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. Verweerder heeft zich voor het nemen van zijn beslissing verder gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Verweerder heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Waar verzoeker nog de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, of nog wijst op een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM bij terugkeer naar Afghanistan, moet worden beklemtoond dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming op grond van de aangehaalde wettelijke bepalingen. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde. Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift verwijst naar arresten van de Raad, kan het ten slotte volstaan op te merken dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

4.6. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° (oud) van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN I. CORNELIS